

Sygn. akt IV Ka 524/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny- Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: p.o.staż. A. P.

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2014r.

sprawy P. F. obwinionego z art. 51 § 1 Kw, na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 11 lutego 2014r. sygn. akt. VIII W 2504/12

1. Zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego od przypisanego mu wykroczenia,
2. Kosztami postępowania za obie instancje obciąża Skarb Państwa.

D. Ś.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. w sprawie sygn. akt VIII W 2504/12 uznał obwinionego P. F. za winnego tego, że w dniu 31 sierpnia 2012 r. o godzinie 2:30 w P. na ul. (...) w lokalu (...), będąc odpowiedzialnym za lokal, przez głośne odtwarzanie muzyki zakłócił ciszę i spoczynek nocny panu J. K.,

tj. wykroczenia z art. 51 § 1 kw i za to na podstawie art. 51 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269), zasądzając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100 zł, a na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w kwocie 30 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony, zaskarżając go w całości, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu, a także błąd polegający na nieustaleniu osoby faktycznie winnej w sprawie.

W konkluzji obwiniony wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się zasadna i wyrok podlegał zmianie.

Skarżący trafnie zarzucił, iż Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że był on osobą sprawującą nadzór nad działalnością klubu (...) i z tej przyczyny uznał go za winnego zarzucanego wykroczenia. Podstawą każdego rozstrzygnięcia są ustalenia stanu faktycznego sprawy, które pozwalają stwierdzić, czy wypełniono znamiona czynu zabronionego. Sąd Rejonowy nie podolał jednak zadaniu wyciągnięcia prawidłowych wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego, a wydane przez siebie rozstrzygnięcie podjął wręcz w opozycji do niego, sprzeciwiając się jednocześnie zasadom

logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. W uzasadnieniu wyroku w części dotyczącej ustalenia stanu faktycznego Sąd Rejonowy wskazał jedynie, że obwiniony pracował w klubie (...) w P. jako barman. Nie przedstawił natomiast żadnych ustaleń faktycznych, dowodów, które wskazywałyby na pełnienie przez obwinionego roli nadzorcy tegoż klubu. W związku z tym Sądowi Okręgowemu trudno jest stwierdzić, czy obwiniony faktycznie pełnił w klubie dodatkowe obowiązki lub wyposażony był w kompetencje umożliwiające mu panowanie nad porządkiem, w tym poziomem hałasu w klubie, jak również trudno jest mu stwierdzić, na jakiej podstawie takie wnioski wysnuł Sąd Rejonowy.

Warto nadmienić, że w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego zaniechano przesłuchania disc jockeya lub właścicieli klubu, którzy w pierwszej kolejności mogliby mieć wpływ na głośność muzyki w klubie, a więc pełnić funkcje nadzorcze, posiadać moc sprawczą w tym zakresie. Przypisanie winy za zakłócanie ciszy i spoczynku nocnego barmanowi należy ocenić jako zbyt daleko idące, z uwagi na braki w ustaleniach faktycznych co do jego ewentualnej roli nadzorcy klubu, a także z uwagi na sprzeczność z twierdzeniami samego obwinionego.

Jako że apelacja od wyroku została złożona tylko przez obwinionego, a zatem na jego korzyść, Sąd Okręgowy nie był władny czynić dodatkowych ustaleń faktycznych, które mogłyby odnieść negatywny dla obwinionego skutek, w postaci ustalenia ewentualnej roli P. F., wykraczającej poza kompetencje barmana.

Reasumując, można stwierdzić, że zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na to, że całe postępowanie było w istocie prowadzone przeciwko niewłaściwej osobie, a winnego zakłócania spokoju i spoczynku nocnego należało raczej szukać wśród właścicieli klubu lub osoby disc jockeya, którzy w pierwszej kolejności mogą decydować o głośności muzyki i natężeniu hałasu w lokalu.

Z powyższych względów nie sposób uznać, aby obwiniony winny był zarzucanemu mu czynowi, dlatego Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, zmienił zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie obwinionego P. F. od zarzucanego mu czynu.

Koszty procesu zgodnie z art. 118 § 2 kpw ponosi Skarb Państwa.

SSO Dariusz Śliwiński